

1.

Zo komt aan verhalen geen einde:
de dronken voorlaatste bezoeker
weet net nog dat liefde – ‘o liefde,
je kan het niet zeggen’, zijn hoofd
op zijn armen een ronkende nanacht;
de nuchtere laatste, te nuchter,
zegt ‘liefde, ja liefde en dood’,
hij heeft iets gelezen, blijkt later.

De morgen verheft zich. De bomen
staan op uit de dauw van de morgen.

Ik slaap aan de ronde tafel
een gat in de dag, een gang
vol dromen van vroeger. De zon
steekt me wakker. Ik wil niet wakker.

2.

– **W**aar zijn je vrienden van vroeger?

Had ik dan vrienden vroeger?

– Je had ze, een hele stoet.

Ik ben hun namen vergeten.

– Zal ik ze noemen?

Nee, doe maar niet.

– Waarom niet?

Namen zijn wonden.

– Ze zijn 'm gevlogen.

Zo is dat.

– Jij niet!

Ik ben hier niet weg te denken.

– Het is je roeping, hier te zijn?

Of zoiets.

– Wie heeft je geroepen? God?

Quem omnes vocant deum?

'Die allen noemen god',

vertaal ik bliksemsnel –

Latijn mijn tweede taal.

– Nee, een ander, die niet.

De zak. Dit was altijd al zijn geheide nummer.

Ik heb hem natuurlijk allang herkend:

dat vochtige praten, die dikke lippen.

Namen vergeten? Niet één, zelfs de zijne niet,

zelfs niets van hem, nog geen luchtje.

Dan zegt hij, honingzoet

– hoe raadt hij mijn gedachten weer –

– Wees als de stenen. Vergeet een beetje.
Dat is wijs. Je weet, in mijn wereld
kunnen de stenen vliegen als vogels.

Ja, ik ken je hele wereldbeeld,
zelfs in mijn slaap.

– Hoelang nog, denk je, moet je hier...
Totdat hij komt.

– Wie komt?
De koning. Die de opdracht gaf.

Hij draait zich om.

Ik roep ineens,
ik schreeuw mijn longen uit mijn lijf,
het is gebeurd voor ik het weet –
ik roep zijn naam
en ‘raak me aan,
in godsnaam raak me even aan,
één keer’.

15

Hij maakt iets van een groet,
een zegenend afweergebaar
terwijl hij snel verzwindt.

Ik hef mijn hoofd loodzwaar:
niemand te zien.
De tafel overdekt met hompen brood,
twee omgestoten bekers,
een kan met water, tot de rand gevuld.

‘Merlijn’, roep ik.

3.

Mijn eerste leermeester. Merlijn.
De hoogbegaafde. De toekomst-
verkenner. De overal nergens
rondzwervende gluurder. Met ogen

die honen en kruipen. De wijze,
betoverend ogende hoge-
priester. De spreukenkramer.
De draaikont. De vleier. De bruller.

Maar die ook fluisteren kon
als een onrustig geweten.
De grote begrijper. Je broer.
En je beste vriend. Maar altijd
op tijd uit de buurt. Zodat je
jezelf wel moest redden. Merlijn.

4.

Van oorsprong een dolhuis
dit huis, toevluchtsoord
voor dansers, geselaars
en andere wilden.
Later een klooster.
Nu niets meer. Half een ruïne.
De gevelsteen met de onleesbare spreuk
gescheurd. De binnentuin bezaaid
met schilfers van pleisterwerk
en brokstukken van de zuilen
van een balustrade.

De toegangspaden overwoekerd.
Op nieuwe kaarten van de streek
niet meer te vinden.
Maar bestaat nog:
om deze tafel
van hard hout, rond,
volgekerfd met namen.
Zwarte harten in het blad gebrand.

Tafel, ziel van mijn bouwval.

5.

Ik til mijn hoofd van mijn armen,
even, dan valt het weer terug.
O die verdomde droombeelden,
dat lijzig verleden, ik wil het
niet langer, ik wil nu, dit.
Probeer het te willen... het lukt al
een beetje... nu onbeweeglijk
volharden in willen... 'Die koning
die jou deze plek toevertrouwde
heet Arthur?'... de stem van Merlijn weer...
Hou vol, dat willen, hou vol.
Streng, gehoorzaam, deemoedig.

Ik weet ineens wat een troep hier.
Alles moet nodig een beurt,
de banken gebeitst, de stoel van
Arthur opnieuw bekleed met
vuurrood velours, wat dacht je:
in dagen van droogte houdt menig
fontein de herinnering levend
aan vallende regen, bedenk ik –
in deze vormloze eeuw
de rituelen handhaven
der grote verwachting is beter
dan niets. De stoel zal hem leeg
en vuurrood staan op te wachten;
en als hij aankomt, te paard,
of op een tapijt op de wind,
in zijn bloemenboot stralend,
kan hij meteen gaan zitten,
meedrinken, nooit weggeweest.

Ik zit er zelf weleens in,
een oude lap om mijn schouders,
minzame blik in mijn ogen.

‘Nu is uw koning gekomen,
volkeren’, schal ik. De volkeren
zwijgen in alle talen
en kruipen nog dieper weg
in hun stoffige nesten.
Een vette spin laat zich vallen
aan één dun onzichtbaar draadje –
je kunt niet weten, het lijkt een
onverwoestbaar verhaal.
Ik spin als een kater de zwaarte,
de zwarte soezende leegte.

6.

Welk lood maakt hoofden zo zwaar?

Lood om oud ijzer. Dat je evengoed
hier niet kunt zijn als hier wel.

‘O liefde’, kreunt – als hij steevast nul uur nul hier
binnenwankelt – de doctor van de overkant van de
dorre vlakke waarover ik aan deze tafel gezeten
uitzie – waar hij een kluis en twee holle boomstammen
bewoont. Doctor alchemicus noem ik hem,
dan knikt hij vereerd. Hij brouwt en wicchelt,
hij heeft een Parijse graad in de godgeleerdheid,
hij is van de bovennatuur op de natuur overgestapt,
maar liefde, ‘o liefde’, hij kan het nog
steeds niet zeggen, ‘ik zou niet weten of ik het
met een vrouw of met een man, met honden en
zwanen misschien zelfs’, enzovoort,
naarmate er glazen worden geleegd.

Die ander is ook al zo’n zoeker,
zo’n lezer van alles wat los
en vast zit. Hij vindt dat liefde
de dood in absurditeit
evenaart, hij citeert: ‘De liefde
is god is de dood’, het klinkt
als Aziatisch diepwater.
Hij denkt ook na over stenen.
Hij heeft ook van Arthur gehoord,
van horen zeggen, hij vraagt soms
of ik hem iets meer kan vertellen.

7.

Opstekende gure wind alleen
doet me overeind komen.

Een gure begint de vlakke
te slijpen, schuurt de hemel helder,
wrikt in het gebinte van deze
toch al wrakke woonstee, tocht
over de vloeren, waar moet ik mij
bergen tegen deze onverbiddelijke
heer? Ik stook de haard, voer
het vuur op, tuur in de vlammen
en herinner me de laatste avond
aan Arthurs hof.

De volgende dag begon de reis
en het gesjouw met deze tafel.

8.

Nu zitten we met ons zeven.
Soms waaien er een paar meer aan
dan die twee vaste klanten.
Omdat hier licht brandt? ‘Omdat
daar altijd wel iets te drinken is’,
weten ze, uit de volksmond,
de windmond, ‘daar wordt ook gezongen!’ –
gelald ja, zal je bedoelen,
tegen de morgen, als schaamte
in overmoed is veranderd.
O god, wat haat ik dit huis dan,
wat voel ik me dan een halfzachte
pleegbroeder.

De boekenlezer
vroeg net: ‘Die Arthur, vertel eens’.
Ik gooi vers hout op het vuur.

Ik was de laatst gekomene
aan Arthurs Ronde Tafel.
Ik kende, van tegenkomen
op straat en wat praten, zijn oudste
makkers: Lanceloet, Keye.
Ik werd hun vriendje, zoals dat
gaat, liep achter hen aan.
Ik had wel gehoord wie hij was:
zijn ongekende geboorte,
hoe hij gevonden werd
in het nest van een havik,
hoe een tovenaars-priester
hem als een vogel grootbracht.
Hoe hij het zwaard uit de steen trok.
Ik heb hem niet echt gekend;
ben één keer voor hem verschenen,

hij keek vaag over me heen,
de verte in waar hij later
zelf in zou verdwijnen. Toen, plotseling,
greep hij mijn ogen, scheurde ze
open, prentte zijn zegel
diep in mijn vloeiende netvlies,
en lachte. En zegende me,
geroutineerd en verlegen.

Ik kreeg een matrasje op zolder.
Ik mocht aan de tafel bedienen.
Had ineens de prachtigste
vrienden, hoorde erbij,
leerde zwaardvechten, zingen,
kwam onder de legendarische
hoede van ene Merlijn –

Het was op een avond als deze.
De onheilspellende wind
viel door het gat van de schoorsteen
en zoog de vlammen omhoog.
De zoveelste oorlog woedde
aan de grenzen van Arthurs rijk.
Hijzelf was dapper en vurig
in zilveren harnas en gouden
draagstoel daarheen getogen
om eigenhandig zijn droom
te verdedigen: een staatsbestel
van vrede door recht, in vrijheid –
nou goed, hij dacht dat het kon,
ik ook, ik zou nóg niet weten
waarom niet, en wat dan anders.
Hij sneuvelde. Sneuvelde hij?

Of ontkwam hij, op vleugels,
op de rug van een zwaan,
in een bootje met witte
zeilen, naar een groen eiland?

Merlijn, wat lacherig, meldde ons
in geheimzinnige woorden
dat Arthur dood was en leefde,
begrijp je, ja ja. Wij begrepen.
Hij liet ons groeten. Er was
een nieuw tijdperk aangebroken,
een tijd van niet-zien-tóch-geloven,
begrijp je, ha ha. Wij moesten
de wereld in, met de tafel.
We zouden hem ergens neerzetten.
Merlijn wist de plaats en de weg
daarheen: daar zou dan de droom
geduldig werkelijkheid worden,
een koninkrijk als een kiemcel,
voorbeeldig en onweerlegbaar
geleefd door ons, zijn gezondenen.
En op een dag zou hij zelf
in onverwachte gestalte
komen, en aanzitten. Dag
der dagen. Eeuwige vrede.
Amen. Ik keek voorzichtig
naar de koppen van al die
gestaalde kaders, 'de zuilen'
noemde ik ze in gedachten.
Ze starden plechtig naar niets.

Toen gingen we. Op onze schouders
de tafel, de ronde. Merlijn
liep deinend voorop. Daarachter

Keye en Lanceloet.
Door dalen en over bergen
gingen we... Een morgen
bleek Keye verdwenen, een leeuw
zou Keye hebben verslonden.

Drie dagen later verdween ook
Lanceloet. En van toen af
de een na de ander, in ondoor-
dringbare duisternis;
bij weer een bocht van de weg
waren er weer verdwenen,
Parcival, Tristan, Ivijn.

En, als laatste, Merlijn.